

[Svend Jørgensen.]

bedt at få pension, hvis det skal være på den måde. Jeg kender i hvert fald et konkret eksempel herpå. Hvis en sognerådsformand skal opfatte det som en art nådegave, tror jeg, at han hellere vil undvære pension.

Hvis forslaget gennemføres, skal de pågældende sognerådsformænd ikke betale pensionsbidrag. Det kunne lyde lidt mærkeligt, men begrundelsen herfor er, at borgmestrene, som har pensionsret, ikke betaler noget pensionsbidrag, og man mener, at det vil være rimeligt, at forholdene er ens. En anden begrundelse er, at det vil være upraktisk at indføre en sådan betaling af pensionsbidrag, fordi langt de fleste sognerådsformænd ikke sidder som formænd i 12 år efter det fyldte 40. år, og hvis man indførte betalingspligt, skulle de indbetalte pensionsbidrag vel betales tilbage.

Derimod synes jeg nok, at den tanke, der blev udkastet i det andet høje ting, var overvejelse værd, nemlig den, at der kunne være en vis rimelighed i, at staten f. eks. gennem udligningsfonden ydede et bidrag til en eventuel pension, og begrundelsen ligger lige for. Det er den, at sognerådsformændene ikke mindst i de senere år udfører et meget stort arbejde for staten, i mange tilfælde ligeså meget som for deres egen kommune. Der er tale om arbejde med gennemgang af cirkulærer, med uddeling af rationeringskort og al den statistik, der knytter sig til rationeringerne, med fordeling af arbejdstøj, med folketællinger, med erhvervstællinger — og dem er der jo en halv snes af hvert år —, med udbetaling af efterbetaling for afleveringskorn, og jeg kunne nævne adskillige andre, hvor, som man har pålagt sognerådsformændene, ikke mindst i årene under besættelsen, da der var adskilligt, som de skulle varetage, som egentlig slet ikke vedrørte selve sognerådsformandsbestillingen. Jeg synes, at det ville være rimeligt, om man tog også denne tanke op.

Bortset fra disse forhold, som det vil være rimeligt at se nærmere på i et udvalg, skal jeg anbefale, at forslaget nyder fremme.

Alfred Jensen: Der er alvorlige mangler i loven om landkommuners styrelse. Det forhold, som ministeren her har taget op, kan dog ikke betragtes som nogen alvorlig mangel. Jeg har tværtimod den opfattelse, at man roligt kunne lade dette spørgsmål ligge. Jeg kan ikke erkende, at der er noget grundlag for en pensionsordning, al respekt for den indsats sognerådsformændene yder. Jeg er fuldtud på det rene med det store arbejde, der lægges over på disse medbor-

gere, men det betyder ikke, at man kan sammenligne en sådan stilling med en almindelig tjenestemandstilling eller en funktionærstilling. For os står det sådan, at stillingerne som sognerådsformænd, som borgmestrene og som rigsdagsmedlemmer ikke kan betragtes som egentlige livsstillinger, ikke kan betragtes som tjenestemandstillinger, og derfor er vi modstandere af, at der knyttes nogen pensionsordning til sådanne stillinger. Det er muligt, at det kan være strengt for sådanne medborgere, når de er færdige med deres stilling som sognerådsformand, at vende tilbage for at leve af det samme som andre medborgere, men jeg vil finde det stemmende overens med demokratisk tankegang, at man har en sådan ordning, og jeg synes, det er mest værdigt, at man ikke stiller lovgivere og administratorer af den art bedre end andre medborgere. Når man ikke har kunnet finde frem til en bedre forsorg for det store flertal af dette lands befolkning i alderdommen, end man har, er der ingen grund til at gøre undtagelser for denne gruppe medborgere, og jeg finder specielt ikke, der er grund til det, eftersom man dog efterhånden er nået frem til en nogenlunde god lønmæssig ordning for disses vedkommende.

Derimod forekommer det mig, at det er mere nødvendigt at se på et andet spørgsmål, nemlig spørgsmålet om vederlag til kommunalbestyrelsesmedlemmer, der lider indtægtstab som følge af deres deltagelse i det kommunale arbejde. Nu tror jeg ikke, jeg behøver at sige meget for at forklare, at det er et særdeles brændende spørgsmål. Det ærede medlem hr. Chr. H. Christensen nævnte ligningsarbejdet og gjorde opmærksom på, hvad det betød af indtægtstab for de personer, der må give afkald på deres daglige indtægter. Det forekommer os, at det er mere rimeligt, at man ser at få en ændring af lovgivningen på dette område. Som forholdene er nu, lider jo masser af mennesker store indtægtstab. Der er endog personer, der vægrer sig ved at deltage i det kommunale arbejde, fordi de ved, hvad det økonomisk betyder af afsavn for dem. Det kan der ikke være nogen som helst rimelighed i, og jeg fatter ikke, at man, når man endelig rører ved denne lovgivning, ikke tager dette spørgsmål op og prøver at finde en løsning på det. Det må dog være muligt at træffe en bestemmelse om, at kommunerne kan yde vederlag til personer, der i den ordinære arbejdstid deltager i ligningsarbejdet eller i det øvrige kommunale arbejde.

Jeg forstår af debatten, at man ønsker lovforslaget behandlet i et udvalg, og jeg forstår også, at man ønsker det ændret på